L'estació de Portbou

estació de Portbou, com els llimbs, és un indret situat entre el cel i l'infern. És una estructura fèrria en forma d'hangar i cadascuna de les peces metàl·liques que la componen està recoberta d'una gruixuda capa de records i de mirades, de plors i de somnis. La llum es descompon en el seu interior i dibuixa ombres que caminen solitàries per les andanes. El temps regalima a través d'un rellotge mentre el vent udola sense descans.

L'estació de Portbou apareix més sovint en la literatura europea que en les guies turístiques i gairebé sempre lligada al nom de Walter Benjamin que, acorralat per les fúries del seu temps, va acabar els seus dies i posà fi a la seva vida en aquesta vila empordanesa. Però ara, a més, L'estació de Portbou també és un llibre que recull la inspiració poètica de Jordi Carrió i la poesia fotogràfica de Manel Esclusa. La suma del talent de l'un i de l'altre es desborda en cada pàgina del llibre i vessa també més enllà dels límits de la mateixa estació, en el temps i en l'espai, per arribar fins a la nostra època, curulla novament de gent que busca refugi i esperança, i que només troba desconsol en els ulls freds de l'àngel de la història.

El llibre s'encapçala amb una cita d'Hannah Arendt que diu: «Pensar i estar veritablement viu són la mateixa cosa», i és que raons com aquesta són les que ens fan revisitar sovint indrets com aquest. Carrió i Esclusa es passegen entre la nit i la boira, entre el blanc i el negre, entre l'infern i el cel, i ens commouen amb la bellesa desconcertant que sorgeix del cant remot de les coses intemporals i «d'un continent de portes desencaixades i panys rovellats».

Les tragèdies es desencadenen al final de la història, però la nostra història encara no ha arribat al seu final i continua més enllà de les línies d'aquest llibre, més enllà de les pàgines dels diaris, transcendeix i salta damunt dels interrogants dels filòsofs i de les interjeccions dels polítics, perquè la història de la humanitat és com aquell riu on només ens podem banyar una vegada.

L'estació de Portbou, la de Carrió i Esclusa, és una arquitectura sublim que ens ajuda a suportar el pes dels nostres dubtes, perquè la poesia, vingui d'on vingui, si no serveix per a això, no serveix per a res.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/26/lestacio-portbou/816450.html?utm_source=rss